

пжти щѣхме да умрѣмъ отъ гладъ и бѣди. Кѣмъ това се събра и разкаянието, което ни гризѣше день и нощъ . . .“

Сестрата като чула, че братята ѝ се поправили като говорили такива умни приказки, горѣщо плакала отъ радостъ. „О, извикала тя отъ радостъ, сега вече е добрѣ. Ако вие си дойдете и мама разбере, че всички сте се поправили, тя ще ви прости отъ сърдце и душа, а Богъ ще ви направи пакъ човѣци!“

5.

Братята се приготвили за пжтъ, взели една дървена кутийка, отворили я и казали: „Обична сестро, вземи тѣзи хубави златни прѣстени и лѣскави камъчета, които сме събирали при ходенето си навънъ. Тури ги въ своята прѣстилка и ги занесъ въ кжщи. Съ тѣхъ ние, като човѣци, ще можемъ да живѣемъ добрѣ, а като врани, ние ги събирахме само заради лѣскавината имъ.“

Въ пжтя, до като стигнали до бащината си кжща, седемтѣхъ врани носели на крилѣтъ си своята сестрица. Вранитѣ влѣзли въ кжщата при майка си прѣзъ прозорцитѣ и взели да я молятъ за прошка. И сестрицата имъ почнала да моли майка си да прости нейнитѣ братя.

Майката ги простила и тѣ станали пакъ човѣци, но красиви и гиздави момчета—всички на една възраст. Съ благодарностъ тѣ се поклонили и цѣлунали добрата си майка и обичната си сестра

Седемтѣхъ братя построили една голѣма и хубава кжща отъ паритѣ на донесенитѣ *скзпоуѣности*. Първото освѣтяване на новата кжща било день на голѣма сватба на седмината братя.